

Ingen dansk regering bør efter vores opfattelse kunne slippe godt fra at negligere denne uanset partifarve. Vi har så at sige brug for et parlamentarisk rygstød, et kosterkaft, til den til enhver tid siddende regering, der sikrer, at øjnene er åbne og ansvaret føles.

Derfor så vi også helst, at der blev etableret et permanent nationalt organ, og vi så såmænd gerne, at det blev placeret direkte i statsministerens baghave; så var vi sikre på, at der til enhver tid var fokus på sagen. Det er en idé, som vi håber vil modnes, det er den ikke endnu, men vi er derfor også tilfreds med det første skridt, nemlig at vi laver Agenda 21-dage, som vil betyde, at regeringen har et ansvar på området.

Derudover er det utrolig vigtigt, at vi nu forbereder det arbejde, som skal sikre, at vi har de økonomiske instrumenter, som kan realisere den del af Folketingets dagsorden fra maj, som udtrykkelig sagde: »Samtidig skal prisen for de enkelte varer afspejle de reelle ressource- og miljøomkostninger.«

Det er faktisk en værdig opgave for Folketinget. Det er den intention, dette forslag til vedtagelse efter vores mening nu fortsætter.

Tom Behnke (FP):

Fremskridtspartiets ordfører på området, hr. Aage Brusgaard, kan desværre ikke være til stede, da han sidder i forhandlinger om at blive borgmester. Derfor skal jeg i stedet på Fremskridtspartiets vegne sige lidt om, hvad vi mener om hele dette med FN og UNGASS, og hvad det alt sammen hedder.

Det er jo sådan i FN, at alting får sine forkortelser, og indimellem kan man måske endda løbe helt vild i, hvad alle disse forkortelser står for. Det er sådan set udgangspunktet for det, jeg vil sige noget om. Jeg har lidt på fornemmelsen, at i FN har man meget travlt med at holde en masse møder, store konferencer, verdenskonferencer; man samler folk fra hele verden til store møder, der koster millioner af kroner, ja, millioner af dollar at afvikle. Og man kunne egentlig stille sig selv spørgsmålet: Hvis nu alle disse prægtige mennesker i stedet for at deltage i alle disse prægtige møder sendte pengene direkte til de lande, der har brug for dem, kunne det være, man opnåede meget mere, end man opnår ved at sidde i ugevis og diskutere og diskutere og diskutere.

Det andet, jeg også vil sige, er, at hvis disse diskussioner så bare udmøntede sig i noget

konkret og i nogle initiativer, som så ligesom forbedrede forholdene for de fattige lande, kunne man forstå, at man mødtes igen og igen og igen. Men desværre er det jo kun en masse flotte ord, og meget sjældent er der nogen handling – nogen handling, som direkte går ind og hjælper de fattige lande med at komme på fode igen, og som hjælper disse lande til at få en bedre udvikling og også en bæredygtig udvikling.

Det, der jo er utrolig vigtigt, når vi taler om de nye demokratier, som blomstrer op, som skyder op rundt omkring, er, at de selvfølgelig skal hjælpes. Men hvis vi i den vestlige verden har den holdning, at vi er os selv nok rent handelsmæssigt, har disse lande ikke skyggen af en chance for at producere sig ud af deres problemer. Det er jo det, der er hele kernen i det her. Hvis man bare én gang vedtog, at f.eks. VTO-samhandel, frihandel på verdensplan, hvis man bare én gang vedtog det og sagde, at nu er hele verdensmarkedet åbnet, nu kan man uden handelshindringer, uden restriktioner, uden toldmure osv. handle på tværs af alle lande i hele verden, så ville de fattige lande have en reel mulighed for at arbejde sig ud af deres problemer.

Det ville også give meget større selvværdfølelse, meget større selvrespekt rundt om i de pågældende lande, at man fik lov til at vise, hvad man duer til, fik lov til at producere nogle ting, som vi også kan bruge i den vestlige verden. Men det gør man ikke. Den vestlige verden har desværre en tendens til, at vi for alt i verden vil holde deres produkter ude af vores marked, og så for ligesom at lappe lidt på den dårlige samvittighed giver vi dem nogle almisser i stedet for. Det er ikke holdbart. Det er ikke holdbart på længere sigt. Så kort kan det her egentlig siges.

Jeg vil egentlig også godt prøve at lave en parallel til, hvordan det har været i Danmark, og der har vi jo faktisk været igennem en ganske positiv udvikling. Her har det også i nogle år været sådan, at man over for de ledige lavede en passiv forsørgelse. De fik en pose penge; så havde man ligesom lukket munden på dem, og så gjorde man ikke mere ved det.

Heldigvis er hele Folketinget i dag enige om, at passiv forsørgelse ikke er vejen frem. Det er en aktiv forsørgelse, der skal til, og det gælder også, når vi taler om de fattige lande rundt i verden. Det betyder med andre ord også, at det